

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 17Csp/63/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8125204621
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Lampartová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2025:8125204621.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

2 17Csp/63/2025

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Evou Lampartovou v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XX, XXX XX B., právne zastúpenej: LEGALINK s. r. o., so sídlom Mlynské nivy 53, 821 09 Bratislava, proti žalovanému: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava – mestská časť Staré mesto, IČO: 35 831 154, právne zastúpenému: JUDr. Ján Šoltés, advokát so sídlom Mýtna 48, P.O.BOX 205, 810 00 Bratislava, o primerané finančné zadostučinenie, takto

rozhodol:

2 17Csp/63/2025

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňi sumu 100 EUR v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalobkyňa m á nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu vychádzajúc pri výpočte trov konania z prisúdenej istiny.

odôvodnenie:

8 17Csp/63/2025

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 12.06.2025 domáhala od žalovaného zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 2 000 EUR. Žalobu odôvodnila tým, že v konaní o zaplataenie 5 232 EUR s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 10Csp/106/2018, vystupovala v postavení žalovanej a žalovaný v postavení žalobcu, pričom súd rozsudkom zo dňa 10.03.2025 žalobu žalovaného (vtedy v postavení žalobcu) zamietol. Rozsudok č.k. 10Csp/106/2018-180 zo dňa 10.03.2025 nadobudol právoplatnosť dňa 11.04.2025. Citovala odôvodnenie predmetného rozsudku v bodoch 53. 53., 54. a 64. a zhrnula, že dôvodom pre zamietnutie žaloby bolo porušenie práva ustanoveného osobitnými predpismi zo strany žalovaného (§ 3 ods. 1 OZ, § 53 ods. 1 OZ, § 7 ods. 1 ZoSÚ) tak, ako to predpokladá § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, v čoho dôsledku mala za to, že sú splnené všetky predpoklady pre priznanie nároku na PFZ. Žiadala priznať PFZ vo výške podielu z toho, o čo sa chcel žalovaný obohatiť. V tomto smere poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/53/2016 zo dňa 04.10.2016. Ako významné faktory ovplyvňujúce výšku PFZ označila skutočnosť, že pôvodné konanie trvalo takmer 7 rokov, počas ktorých bola žalobkyňa vystavená právnej neistote a žalovaný požadoval v pôvodnom konaní úroky, ktoré sú o viac ako 100 % vyššie proti priemeru bánk. Žalovaný chcel využiť i nevedomosť žalovanej o právnych predpisoch upravujúcich spotrebiteľské veci, ako aj jej obavy z vyhovenia žaloby a uloženia povinnosti

zaplatiť celú žalovanú sumu, keď žalovaný žiadal o vydanie rozsudku pre uznanie nároku v neprospech žalovanej. Vzhľadom na popísané okolnosti považovala uplatnené PFZ za primerané.

2. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo dňa 08.07.2025 navrhol, aby súd žalobu zamietol ako nedôvodnú a priznal mu náhradu trov konania. Rozporoval uplatnený nárok čo do dôvodu i výšky. S poukazom na § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. mal za to, že nie sú splnené podmienky pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Dôvodom zamietnutia žaloby v pôvodnom konaní nebolo porušenie práv spotrebiteľa, ani bezúročnosť úveru, ale nedostatok aktívnej vecnej legitímácie z dôvodu neplatnosti postúpenia pohľadávky. Ďalej zastával názor, že žalobkyňa si neuplatnila úspešne porušené práva a lebo povinnosti spotrebiteľom, keďže pod úspešným uplatnením práva alebo povinnosti treba podľa žalovaného rozumieť aktívne konanie spotrebiteľa a úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práv alebo povinností určených na ochranu spotrebiteľov, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky. Poukázal i na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015 zo dňa 14.09.2016, či sp. zn. 6Cdo/127/2017. Žalovaný mal za to, že obrana v pôvodnom súdnom konaní nepredstavuje úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností upravených normami spotrebiteľského práva. Žalovaný tiež dodal, že nie je subjektom, ktorý by zodpovedal za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi. Žalovaný pre neplatnosť postúpenia nikdy nebol veriteľom danej pohľadávky a je tak podľa neho vylúčené, aby bol zodpovedným subjektom. Nesúhlasil ani s názorom žalobkyne, že by primerané finančné zadosťučinenie malo plniť sankčnú funkciu, a to s odkazom na právny záver vyjadrený v uznesení Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/50/2018 zo dňa 26.06.2018. Za nesprávny tiež považoval názor o reparačnej funkcii daného inštitútu. Primerané finančné zadosťučinenie podľa žalovaného nemá slúžiť ako prostriedok náhrady škody a nemôže slúžiť na neprimerané obohacovanie sa spotrebiteľov. Záverom nesúhlasil s výškou uplatneného nároku, ktorý podľa žalovaného nespĺňa podmienku primeranosti. Mal za to, že žalobkyňa nepreukázala žiadne okolnosti odôvodňujúce uplatnenú výšku nároku. Zo žaloby nevyplýva vznik negatívnych dôsledkov v súkromnom a spoločenskom živote žalobkyne z dôvodu porušenia jej spotrebiteľských práv právnym predchodcom žalovaného, t.j. vznik nepriaznivej majetkovej a sociálnej situácie v konkrétnom čase, odkázanosť na iných alebo psychická záťaž a pod., či hrozba straty finančných prostriedkov žalobkyne, keďže žalobkyňa čerpaný úver doposiaľ neuhradila a zároveň v prospech žalovanej neplnila ani len čiastočne. Napokon tiež spochybňoval oprávnenosť právneho zástupcu žalobkyne na zastupovanie v konaní vzhľadom na zjavnú odlišnosť podpisu žalobkyne na plnej moci udelenej právnomu zástupcovi dňa 25.07.2019 a v zmluve o úvere zo dňa 30.09.2014, či doručení z dňa 06.07.2015.

3. Žalobkyňa v replike zo dňa 29.07.2025 zotrvala na podanej žalobe. Ohľadom nedostatku jej aktívnej vecnej legitímácie v spore poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/31/2020 zo dňa 25.05.2022 a rozsudok Mestského súdu Košice sp. zn. 36Csp/9/2024 zo dňa 26.09.2024, pričom mala za to, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti treba rozumieť nie len aktívne konanie spotrebiteľa vo forme podanej žaloby, ale aj jeho aktívne konanie spočívajúce v obrane v súdnom konaní vedenom proti spotrebiteľovi. Čo sa týka pasívnej vecnej legitímácie žalovaného s poukazom na rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou, sp. zn. 10Csp/99/2023 zo dňa 27.02.2025, rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 23Co/83/2017 zo dňa 16.04.2018 a sp. zn. 5Co/147/2018 zo dňa 25.04.2019 zastávala názor, že žalovaný je pasívne vecne legitimovaným v tomto konaní vychádzajúc zo širšej definície zodpovednostného subjektu, a to hoci nebol účastníkom úverového vzťahu. Vyjadrila sa i k funkciám PFZ a zhrnula, že PFZ má plniť satisfakčnú, sankčnú, reparačnú i preventívnu funkciu. Zároveň mala za to, že tieto funkcie môže naplňať iba v prípade, ak nie je priznané v symbolickej výške. Poukázala na rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22CoCsp/22/2024 zo dňa 28.11.2024 a sp. zn. 7CoCsp/9/2024 zo dňa 28.11.2024, ktorými bola priznaná výška PFZ 1500 EUR a 500 EUR, čo predstavovalo viac ako 50 % zo sumy požadovanej dodávateľom nedôvodnou žalobou v základnom konaní. Rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 10Csp/99/2023 zo dňa 27.02.2025 bolo v obdobnej veci priznané PFZ vo výške 2000 EUR, čo bolo takmer 50 % z istiny uplatnenej žalovaným v pôvodnom konaní. Žalobkyňa uviedla, že účelom poskytnutia zadosťučinenia je odčinenie útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, či bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodňovaný, diskriminovaný. K funkciám PFZ a jeho výške poukázala i na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017. Záverom dodala, že zákon nevyžaduje žiadnu ujmu alebo hrozbu ujmy, ktorú by bola povinná žalobkyňa preukázať. Pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

postačuje hrozba ujmy. Za právne irelevantné tiež považovala skutočnosť, že žalovaný „len odkúpil pohľadávku“. Za rozhodujúce považovala, že žalovaný bol účastníkom v pôvodnom konaní. Ohľadom plnomocenstva žalobkyňa uviedla, že predmetná plná moc bola použitá i v pôvodnom konaní, kde to žalovaný ani raz nenamietal, a tak považovala toto spochybnenie žalovaného za účelové a alibistické.

4. Žalovaný nevyužil možnosť dupliky.

5. Súd nariadil vo veci pojednávanie na deň 14.10.2025, ktorého sa právny zástupca žalovaného, ani žalovaný nezúčastnili, pričom svoju neúčasť ospravedlnili z dôvodu pracovnej zaneprázdnenosti. Súd preto konal v ich neprítomnosti, ako aj v neprítomnosti žalobkyne, ktorú na predmetné pojednávanie ani osobitne nepredvolával. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní v mene žalobkyne zotrval na podanej žalobe v celom rozsahu.

6. Súd na pojednávaní vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi predloženými žalobkyňou (na čl. 7 rozsudok Okresného súdu Prešov, č.k. 10Csp/106/2018 – 180 zo dňa 10.03.2025, na čl. 15 doložka právoplatnosti a vykonateľnosti k predmetnému rozsudku, na čl. 27 zmluva o poskytnutí pôžičky zo dňa 10.10.2014, na čl. 30 kópia doručenky zo zásielky adresovanej žalobkyňi, dohodou o urovnaní zo dňa 26.08.2025), oboznámil sa so skutkovými tvrdeniami strán sporu i obsahom ostatného spisového materiálu a zistil tento skutkový stav:

7. Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 10Csp/106/2018-180 zo dňa 10.03.2025, právoplatným dňa 11.04.2025, súd zamietol žalobu žalovaného, vtedy v postavení žalobcu, ktorou sa domáhal, aby súd zaviazal žalobkyňu, vtedy v pozícii žalovanej, na zaplatenie sumy 5 232 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 01.09.2015 do zaplatenia. Spd zároveň priznal žalobkyňi nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % (II. výrok). Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že sa jednalo o v poradí druhý rozsudok v predmetnej veci. Prvým rozsudkom č.k. 10Csp/106/2018-115 zo dňa 09.07.2019 súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 1 833,72 EUR s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 833,72 EUR od 21.06.2019 do zaplatenia, a to všetko v pravidelných mesačných splátkach vo výške 10 EUR splatných vždy k 20. dňu príslušného kalendárneho mesiaca k rukám žalobcu počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku a to pod hroznou straty výhody splátok (I. výrok), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II. výrok) a vyslovil, že žalobca nemá voči žalovanej nárok na náhradu trov konania a žalovanej ich náhradu nepriznal (III. výrok). Predmetný rozsudok však bol v dôsledku odvolania žalovanej zrušený uznesením Krajského súdu v Prešove č.k. 5Co/107/2019-145 zo dňa 13.02.2020. Z odôvodnenia ďalej plynie, že právny predchodca žalovaného Consumer Finance Holding s.r.o. ako veriteľ uzavrel so žalobkyňou ako dižničkou zmluvu o poskytnutí pôžičky dňa 10.10.2014 a na základe tejto poskytol žalovanej sumu 4 644,58 EUR. Žalobkyňa doposiaľ uhradila za účelom splatenia pôžičky celkom sumu 294,78 EUR. Žalovaný mal nadobudnúť pohľadávku, ktorú si uplatnil v žalobe titulom zmluvy o postúpení pohľadávok ku dňu 19.09.2018. Súd žalobu zamietol, nakoľko dospel k záveru, že veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, a tak nebol oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru a keďže zároveň keďže súd dospel k záveru, že šlo o hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, tak je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. V dôsledku nemožnosti požadovať jednorazové splatenie úveru, súd konštatoval absolútnu neplatnosť predčasného zosplatenia úveru, v dôsledku čoho v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok nebol úver splatný, čím je postúpenie pohľadávky v rozpore s § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z., a teda absolútne neplatné. Súd na základe uvedeného konštatoval nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalovaného, vtedy vystupujúceho v postavení žalobcu, a z tohto dôvodu žalobu zamietol. Okrem toho tiež uviedol, že úverová zmluva je neplatná i v časti dojednaných úrokov, ktoré takmer o 100 % prevyšujú priemernú úrokovú sadzbu poskytovanú bankami spotrebiteľom.

8. Zistený skutkový stav súd právne posúdil podľa nasledujúcej právnej úpravy:

9. Vzhľadom na prechodné ustanovenia zakotvené v § 53 zákona č. 108/2024 Z.z. o ochrane spotrebiteľa je potrebné na danú vec aplikovať zákon č. 250/2007 Z.z. v znení účinnom do 30.06.2024.

10. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení účinnom do 30.06.2024 každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

11. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení účinnom do 30.06.2024 spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

12. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení účinnom do 30.06.2024 predávajúci nesmie

- ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu,
- upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3,
- používať nekalé obchodné praktiky a neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách.1)

13. Podľa § 52 ods. 1 až ods. 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „Občiansky zákonník“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

14. Zákonnými predpokladmi úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je:

- existencia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi slúžiacimi na ochranu spotrebiteľa (napr. zákon o spotrebiteľskom úvere, zákon o finančných službách na diaľku, osobitné ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka),
- úspešné uplatnenie porušenia tohto práva alebo povinnosti spotrebiteľom na súde a
- pasívne vecne legitimovaný subjekt, ktorý za porušenie predmetného práva alebo povinnosti zodpovedá.

15. Krajský súd v Prešove vo viacerých svojich rozhodnutiach vyslovil záver, že pokiaľ bol spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešný pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa, základ nároku je daný (napr. uznesenie 9Co/50/2018 zo dňa 26.06.2018 alebo 17Co/17/2018 zo dňa 10.04.2018). Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 sa s týmto názorom stotožnil a uviedol nasledovné: „Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávateľia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Žiadnu inú podmienku, aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje.“

16. V súlade s princípom právnej istoty upraveným v článku 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku súd prvej inštancie preto rešpektuje uvedené právne závery vyšších súdnych autorít a plne na nich odkazuje.

17. V predmetnej veci bolo nesporné, že žalobkyňa bola ako spotrebiteľka úspešná v konaní, ktoré proti nej viedol žalovaný (vtedy v postavení žalobcu) o zaplatenie 5 232 EUR s príslušenstvom. Skutkový stav ako taký nebol medzi stranami sporný, jedine ak kvalifikácia toho, či dôvody pre ktoré bola žaloba zamietnutá predstavujú porušenie spotrebiteľských práv zo strany žalovaného. Sporným v tomto konaní bolo predovšetkým právne posúdenie splnenia zákonných predpokladov pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, aktívna a pasívna vecná legitimácia strán sporu a výška prípadného primeraného finančného zadosťučinenia.

18. Súd po vykonanom dokazovaní s poukazom na uvedené ustanovenia dospel k záveru, že dikcia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa bola naplnená, keďže žalobkyňa ako spotrebiteľka na súde úspešne uplatnila porušenie práva, či povinnosti ustanovenej zákonmi o spotrebiteľských úveroch (nedodržanie spotrebiteľských noriem týkajúcich sa povinnosti odbornej starostlivosti pri poskytovaní úveru, v dôsledku čoho bolo zosplatnenie a následne i postúpenie pohľadávky neplatné), a tak má právo na primerané finančné zadosťučinenie od žalovaného, ktorý za toto porušenie práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa zodpovedá. K úspešnému uplatneniu práv žalobkyne súd poznamenáva, že nie je dôležité, či spotrebiteľ v konaní vystupuje ako žalobca alebo žalovaný, rozhodujúce je, či si v rámci prostriedkov procesného útoku či obrany uplatňoval porušenie svojich spotrebiteľských práv. Súd má za to, že i úspešná obrana spotrebiteľa v súdnom konaní napĺňa hypotézu § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z.

19. Čo sa týka pasívnej vecnej legitímácie, je nepochybné, že žalobkyňa bola úspešná v predchádzajúcom základnom konaní práve s uplatnením práv a povinností upravených spotrebiteľským právom práve voči žalovanému, ktorému možno pričítať zodpovednosť na určitom porušení týchto noriem. Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 7Cdo/80/2020 z 24.08.2022, publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 4/2022 pod R 47/2022 konštatoval, že zodpovedným subjektom v prípade, ak zmluva o postúpení pohľadávky bola neplatná pre rozpor s § 92 ods. 8 zákona o bankách, môže byť veriteľ (postupca) alebo veriteľ (postupník). Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/31/2020 z 25.05.2022 splnením podmienky úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, zakladajúce právo spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie, je vyslovenie sa súdom o porušení práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi v akomkoľvek rozhodnutí v prospech spotrebiteľa.

20. Súd má za to, že ak si žalovaný v pôvodnom konaní neúspešne uplatnil spotrebiteľskú pohľadávku proti spotrebiteľovi a dôvod jeho neúspechu spočíval v nepreukázaní aktívnej vecnej legitímácie v dôsledku porušenia § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z., potom nesie zodpovednosť voči spotrebiteľovi v súvislosti s požadovaným finančným zadosťučinením podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. i pôvodný veriteľ i ten, na koho bola spotrebiteľská pohľadávka postúpená. Možno dodať, že ich miera zavinenia alebo rozsah porušenia práv a povinností sa v týchto prípadoch môže líšiť vychádzajúc z individuálnych okolností od prípadu k prípadu. V danom prípade súd má za to, že i žalovanému svedčí pasívna vecná legitímácia, pričom ak má súd v danom prípade špecifikovať porušené právo spotrebiteľky, resp. povinností dodávateľa, tu možno konštatovať, že žalovaný si uplatňoval voči žalobkyni pohľadávku, na ktorú v dôsledku neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorá bola uzatvorená v rozpore s § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. nemal nárok (§4 ods. 2 písm. a/ zák. č. 250/2007 Z.z.). Spolu s pohľadávkou mali byť žalovanému akiste predložené všetky súvisiace dokumenty a tak mohol hneď pri, či po postúpení pohľadávky zistiť, z akého zmluvného vzťahu mu je pohľadávka postúpená, z akej zmluvy vychádza a či je oprávnený ju požadovať.

21. Právoplatným skončením konania vo veci sp. zn. 10Csp/106/2018 bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti zo strany žalobkyne, ktorá brániac si svoje právo a namietajúc porušenie spotrebiteľských noriem dosiahla zamietnutie žaloby v celom rozsahu. V zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa jej takéto úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti umožňuje požadovať od žalovaného primerané finančné zadosťučinenie. K otázke pasívnej vecnej legitímácie v prípadoch postúpenia pohľadávok sa napokon žiada dodať, že spotrebiteľ častokrát práve pri postúpení pohľadávky sa následne ocitá v situácii, kedy či už žaluje pôvodného veriteľa alebo domnelého postupníka, je mu vyčítaná zo strany dodávateľov nesprávna pasívna vecná legitímácia a účastníci zmluvy o postúpení pohľadávok sa snažia navzájom zbaviť zodpovednosti za stav, ktorý napokon doľahol na spotrebiteľa.

22. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Primerané finančné zadosťučinenie má pritom plniť jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení z neplatných právnych úkonov týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv a jednak funkciu satisfakčnú, predstavujúcu určitú odmenu, spotrebiteľa za to, že sa pustil do sporu, resp. bránil v spore s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Aj keď zákon nevyžaduje pre

vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma, v prejednávanej veci vznik ujmy na strane žalobkyne bez akýchkoľvek pochybností hrozil. Minimálne po dobu do právoplatného rozhodnutia súdu bola žalobkyňa v neistote ohľadom svojich nárokov, resp. rozsahu povinnosti.

23. Súd mal tak za to, že vyššie uvedené porušenie práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa boli v tomto konaní riadne preukázané. Súd navyše zastáva názor, že porušenie práva alebo povinnosti vo vzťahu k spotrebiteľovi nemusí byť konštatované vo výroku rozsudku, pretože takáto podmienka nevyplýva zo znenia ustanovenia § 3 ods. 5 poslednej vety zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

24. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ako aj na právne závery, ku ktorým súd použitím uvedených právnych noriem dospel, súd priznal žalobkyni nárok na primerané finančné zadosťučinenie voči žalovanému, pričom sa ale nestotožnil s výškou uplatneného primeraného finančného zadosťučinenia. Súd priznal žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie v sume 100 EUR, pričom sa domnieva, že priznaná suma reflektuje závažnosť konkrétnych porušení práv spotrebiteľa, konkrétne skutkové okolnosti v danom prípade a intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov, prípadne potenciálnych dôsledkov, ktoré spotrebiteľovi hrozili, ako aj subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Pri výške určenia primeraného finančného zadosťučinenia súd zohľadnil všetky osobitosti tohto prípadu a dospel k záveru, že primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 EUR považuje za primerané, spĺňajúce jednak funkciu satisfakcie pre žalobkyňu a minoritne aj funkciu sankcie pre žalovaného. Reálny zásah do majetkovej sféry žalobkyne v súvislosti s uvedenými porušeniami práv žalobkyne tu absentuje, existovala iba hrozba tohto zásahu. Ak žalobkyňa poukazovala na dĺžku trvania základného konania, toto nemožno pričítať na zodpovednosť či vrub žalovaného. Pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia súd taktiež zohľadnil, že žalobkyni bola v základnom konaní priznaná aj náhrada trov konania v plnom rozsahu. Za nemenej významnú súd považuje skutočnosť, že žalobkyňa titulom uzatvorenej úverovej zmluvy čerpaná úver vo výške 4 644,58 EUR a do podania žaloby v pôvodnom konaní, i doposiaľ, celkovo uhradila iba sumu 294,78 EUR, a teda i z tohto dôvodu vznikol spor o zaplatenie pohľadávky v tak vysokej sume.

25. Na dôvazok súd dodáva, že účelom primeraného finančného zadosťučinenia pri porušení práv spotrebiteľa síce nemá byť len odradenie dodávateľa od takýchto praktík do budúca, je ním aj určitá satisfakcia pre spotrebiteľa za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol potenciálny benefit aj pre ostatných spotrebiteľov, avšak stále je potrebné mať na zreteli, že primerané finančné zadosťučinenie nemá byť nástrojom obohatenia sa pre spotrebiteľa.

26. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

27. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

28. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu vychádzajúc pri určení výšky trov konania z prisúdenej istiny. Plný úspech žalobkyne v konaní, kde výška plnenia závisí od úvahy súdu, súd odvodzoval od úspechu v základe nároku. O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. K trovám konania súd podporne poukazuje na literatúru, napr. Števíček, M., Fícová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, str. 926-927, cit. „Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti“. Súd je toho názoru, že v prípadoch, keď rozhodnutie o výške plnenia závisí len od úvahy súdu, pričom súčasne žalobca neuplatňuje výšku plnenia v zjavne nedôvodnej výške, predstavujúcej šikanózný výkon práva, motivovanej len snahou o navýšenie trov konania a nie záujmom na spravodlivom usporiadaní veci, nemožno od žiadneho žalobcu spravodlivo očakávať, aby sa presne „trafil“ do úvahy súdu, pokiaľ

ide o výšku plnenia. Preto je namieste priznať plnú náhradu trov konania, ak bol žalobca v základe plne úspešný aj vtedy, ak čo do výšky bol úspešný len v časti. I keď Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie totožné s niekdajším § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, ktoré bolo priamym zákonným podkladom pre priznanie plnej náhrady trov konania aj v prípade čiastočného úspechu, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, vyššie uvedené závery právnej teórie a praxe svedčia o tom, že ani v podmienkach novej procesnej úpravy nie je dôvod na ustúpenie od takého záveru. Súd ďalej už len poznamenáva, že tak, ako tomu bolo aj v zmysle § 142 ods. 3 O.s.p., tak aj v súčasnosti podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta v takom prípade vypočíta a určí len z výšky súdom priznaného plnenia.

Poučenie:

2 17Csp/63/2025

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napadá, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.